

МИРОЉУБ ТОДОРОВИЋ

ШАТРО ПРИЧЕ

СРПСКА КЊИЖЕВНА ЗАДРУГА

УРЕДНИЦИ
МАРКО НЕДИЋ
ДРАГАН ЛАКИЋЕВИЋ

МИРОЉУБ ТОДОРОВИЋ

ШАТРО ПРИЧЕ

БЕОГРАД, 2007.

ПРЕПОРОЋЕН

Био сам преко гране. Важан дил за фирму.
Дуга лирка макином, шљака, нове фаце, жвака-
ре, хотели, пословне куроломке.

Готивим промене. Гњаважа је само полива-
ње баште. Човек мора мало да крене у сокола-
ну. Уз шему и зезалицу да откачи.

Долепршао сам у Бегиш препорођен.

ПУЦА МИ ШТИКЛА

Гледај ти рођак своју жилку. Шта си се наврзо? Што ме кембечиш? Шта цариниш у мени? Ја с тим немам ни три чуке. Моја шара је чиста. Шљакам оно што ми се певне.

Ту су ћитапи. Тамо је све нацифрано. На то се вадим. Ако неком није готивно може да ме цинкари. Пуца ми штикла. Ту је татамата, а има и других мудроња, па нек изволи.

ЊОКАЦ

Задрибалда до зла бога. Ускописти се ко њокац што год да му се певне.

Преспеш како готивно да шљака, а он фура свој фазон. За друго неће ни да одваја уво. Сагне чонту, зачепи блатобране, и наравно, зготови срање. А онда си ти грбав. Кења около како си га безвезно стрвинарио.

ТАСТЕР

Копам да провалим фору ко нас откуцава. Како мурканима дошета у уши где ћемо и шта да палимо? Већ два пута су нас уштопали. Зама-ло да нас укебају.

Тешко клацка зентирање, али већ раскужња-вам ко је мутан. Нешто ми жамори да је онај не-давно долепршали каракушљивко тастер.

Шарен је то тип. Не знам ни одакле, ни како је догиљао у каменолом. Сваком се шлихтао и увлачио у гепек. За сваког је имао сладак глагол и готивну жваку.

Ту је нешто смрдело. Нема петљу да те ће-ри у жмигавце, а његови су фарови облачни и кварни. Откако се та убацока умувала у нашу клапу све је почело да зуји помало безвезно и збрљекнуто.

ЈЕДВА ГА МЕСАРИ ЗАКРПИЛИ

У касапници је медено. Неокречене, укандисане гајбијане са по пет усраних шлофињака. Ходницима табанају гробарке, друсњаче с дебелим гузовима и укурчени месари, шминкери с краткоталасном фацом.

Лежао је у раштимованом зембиљу крај прозора. Осећао се збрљекнуто. Није могао да дигне котву, ни ћускију да окрене. Био је сав у багама. Изболи га Земунци чакијама док је у њиховој крајки крчмио јегуљу.

Истекло му много чорбе.

Једва су га месари закрепили.

ОДЛЕПРША ДАН

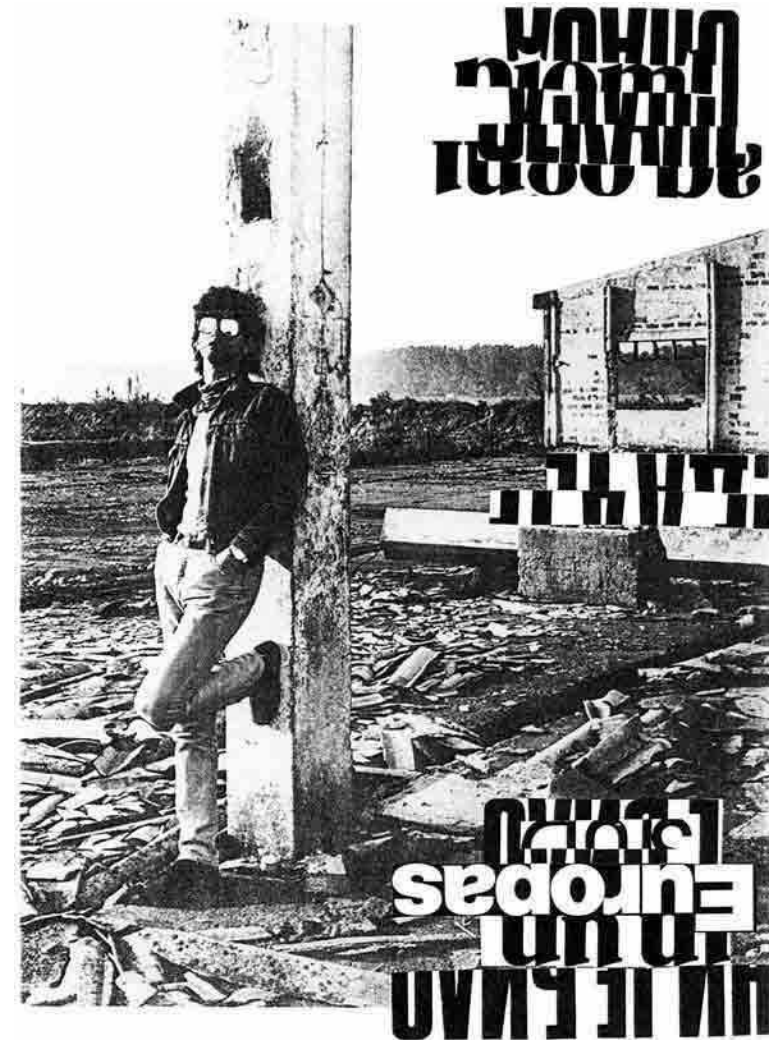
Дижем котву из гнезда рано. Прво донкафе. За доручак мртва природа. Лоша половина оде на шљакарац. Ја одландрам до Зеленака да базарим. Онда зготовим манџу. Кад манук догиља шлогиран од шљаке, чека га готивна клопа. После тога листање шара и дремка – поподневно тровање сове. Следи телезур до поноћи. Једва да бекнемо које слово. Секс му дође онако антрчан, на брзака, ако нисмо сасвим тропа.

И – одлепрша дан.

ГОЛУБ

Готиван голуб. Има густу црну чупу, правилан кљун, сензиш лабрње. Широки офингери, помало набилдован ледоломац. Фарови су му ко жеравице. Кад размењује жваку гледа те право у фасаду.

На Ташу или на Ади, кад скине перје рибе ши-
зе за њим.

МОЖЕШ ДА ОВЕРИШ

Кевћеш да трујем рају. Раскужњавам да ово што утапам није готивно. И сам сам једном лизнуо и никад више. Али ја на то сада ждракам као на робу. Онај ко шапира јегуљу, па се надује и одлепрша на месец, зна зашто то ради. Ја га не терам. Он фура свој фазон. Ја само икишем да ли је лична карта чиста. Моја храна је прва у граду. Ником нисам увалио дивча жваку. Не продајем дивљаке и хот-шот. Можеш да овериш.

ОЛАДИО ПАПКЕ

Дуго смо пребирали жваку. Шљака није гилала лаћано. Требало је ићи на лер, окренути плочу. Нисмо раскужњавали шта и како. Били смо тутифрути.

То је ортака страобално живцирало. Ишло му је на цигерицу. Био је ноктогриз. Драмио је, ватрирао се, пао у дефект и почео да цепа шапом о сто.

Дисао је килаво. Глас му се распукао, зракалице уврнуле, пецаљка кљокнула.

Били смо узортирани. За тренутак нас је ждракноу празним жмигавцима и попио патос. Укапирали смо одмах да нам је ортак оладио папке.

СТЕРЕО ЦИПЕЛИШКЕ

Те стерео ципелишке биле су главна фора у „Батиној“ тракељари у Кнез Мишовој улици.

Одавно их је кибицовала. Убило јој се да их пазари али цена им је била бесна. Није имала толику лову.

Тог јутра журно се враћала од свог шваце, маторог буџоса, чија мутна фаца није силазила са телке. Волео је јутарње шамарање крајника, цигарет-зорњак пре него што дигне сидро на важне састанке по граду.

Барка јој је сијала пуна лове коју је матори креша одвојио за лаћо пушење.

Уфурала је у тракељару и одмах затражила шујке да проба.

ДА ГУСТИРАМО

– Путујеш ли на месец?

– Нисам наркос. Понекад смотам траву. Хорс не готивим. Овај што га код нас ваљају јегуљаши кваран је, прави шербет. Нема чистака.

– И ја се травошем. Не цепам више иглу. Нисам на жици. Не надувам се ко некад.

– Једва сам се скинуо с хорса. Месари су ме обрађивали годину дана. Умало нисам оладио папке. Не бих волео поново да се дизајнирам. Гадно је пумпати жилу. А и лове више немам. Све ми је испарило на укуцавање. Сад једва скрпим понешто за марицу.

– Да запалимо цоинт?

– Може ако сијаш. Увек сам за лулу мира. Да густирамо.

КАЈМАК КЛИНКА

Кајмак клинка, витаминчић са дугим гамбицама и црном гривом.

Помазих је по фаци и шљепнух шапом по чврстом ауспуху.

– Немој, најешћу се феферона! – певну она податно и ћапи ме за шапу.

– Имаш ли фрајера?

– Па, фурам с једним, онако, шућмурасто.

– Откачи га одмах – рекох грлећи је – ја сам твој мацан.

ОФРКЕСТИ СЕ ВЕЋ ЈЕДНОМ

Хоћеш да фураш преко гране. Кажеш, да се омастиш рођеном генгом. Ко да је овде нема. Мене остављаш у чабру с мајмунима. Нећеш да ме шлепујеш са собом. Не раскужњавам за које бабе здравље. Смувао си док мајмуни не одсвирају образовку. Нисам сигурна да ће бити тако. Можда само кењаш кваке. Не знам колико ћеш тамо дувати у празну флашу. Ти не волиш да шљакаш. Згубидан си. Не знам како ћеш живети на гурку. Ја овде сама не могу. А нећу ни да чамим, да изигравам лустер.

Кад ћеш бре да се опасуљиш? Офркести се већ једном.

НЕШТО ЈЕ САЊАО

Књавали су обашка. Одвојила је уво. Манук је гласно тестерисао. Угиљала је у његов кунт. Тровао је коња на леђима покривен чаршавом. Тебе је попило патос крај зембиља.

Ждракала је мужа пажљиво као да га први пут шмекује. Фацолик четрдесетогодишњак са проседом чупом.

Нешто је сањао. Пендрек му је стајао ко свећа. Прифурала се и почела да га филцује. Он се ремнуо из дубоке књаве у фрасу. Онда је шћапио и фуруно је у лежимир.

ГРАБУЉАМ ЦЕО ДАН

У овој крајки, у овој мардељској рупи, испиздио сам се, ту ћу и да оладим папке.

Кужирај! То је градска кењара! Све што калне и засмрди у Бегишу фрљокне се овде. Гомиле цубе. Црне чагље. Базд од кварне манџе. Рикнуте гурабије. Спичкан тишлерај. Пацови, цукеле, вране.

Ту животињарим. Грабуљам цео дан по том трулежу и смраду, рмбам, ровискарим. Штекујем оно што је добро од цица па ваљам.

Од тога шљуне по неки пиљак.

УКОПАЋЕ ТЕ ДО КРАЈНИКА

Права си дилајла. Зар не видиш с ким имаш
посла? Докле ће та сатара да ти сецка бубрег?
Дибидус је подилканила. Укопаће те до крај-
ника. Стално гребе лову за црњак. Баца се под
иглу чим уграби јегуљу.
Помоћи ће јој ко мртваку облога.

ЛЕВАК

Увек сам био левак, пијожа, шоњча, што би рекли прављен на дупе па претакан.

Средња жалост у образовки. Тврдо на факсу. Труба – две банке кило на послу.

Зготовим план. Фурнем у шљакарац па цепкам длаку за потпалу. Ништа ми не гиља од грабуље. Што год да загризем укењам. Нешто ми дебело фали.

Кужим други боље пливају. Жуље дан, продају зјала, опаљују глувку, а лова до крова. Талични људи.

ЧАБАР

Ћоркирали су нас, на бомбака, ноћу, на легалу ко пацове.

Неко време смо се у кавезу добро држали. Укапирали смо да не знају много и да не могу баш тако лако да нашарају љубавно писмо и да нас закопају.

Ја сам зачепио помијару. Бранио сам се ћутањем. Била је фрка. Попио сам батине, али ништа нисам откуцао.

Миле Кулов није издржао гадну макљажу и први је пропевао. Испљунуо је мурканима све и увалио нас у чабар.

ШУТКАРТА

Киснула је сама у кокошињцу. Попила је ногу од фрајера. Није раскужњавала шта да ради.

Који бедак! После толико година фурања кулов јој дао шуткарту. Нагазио и збарио другу коку, млађу ко шлагер, па отперјао.

Хтела је да цмиздри, да диже ватру, да коле-рише, али фарови су јој били суви, а глас јој се ко камен заглавио у сливнику.

НЕВЕРНА ШТРУДЛА

У жмур ми долепрша бивша риба – оксигенска сијалица. Ногари, сифони, дупенце, жмигавци да ти се напаре.

Били смо иста крвна група на факсу. Готивно смо фурали: бискиши, слаткаре, журке. Кунтовали смо у малој гајби у Кеве Јевросиме.

Онда су мене шкартирали у армаду, па у југо-окинаву. Кад сам се после свега опасуљио и дофурао у Бегиш моја штрудла је везала пупак са другим фрајером.

НИЈЕ У ОФСАЈДУ

Лаћано је њему. Он није у офсајду. Не мора да конта како да убије лову за пању, перје и голубарник. Фрајерише се код матораца. Има свој кунт и своју рибу. И с пањом и с шевом је намирен. Може да мути шта хоће. Чак и да се укуцава.

Ја не жикам ни где ћу, ни шта ћу. Немам гајбу. Совишем по рупама, на дивљака, где стигнем. О лови и да не тупим зубе. Клопам оно што шанжирам на пијаци, или се огребем од калауза. На друга густирања и шизлуке не смем ни да ижиљавам ћелу.

КОМПИШКА

Синовац ми је стрептомицин за компишку. Рано је фасовао. Још као клиндов шизио је по њему. Шта све сад шљака с тим слоном фитиљ да ти се уштопа. Само што га не клопне за до-ручак.

И ја сам ти уз синовца понешто провалио. Закачим се за интернет и шишам. Чукнем тамо, чукнем овамо и канта цепа ко навијена. Свако-јаке ваљуге ми се усликају пред жмигавцима.

ЊУПА

Певнуо сам да бих нешто прегризао.
Скочила је из зембиља, где смо се цепали и
отабанала у мутвак да зготови клопу.
После сваког лаћо туцања увек би ми шпајиз
тражио поштену њупу.

ОДМАГЛИО У ТУНГУЗИЈУ

Штековало се то у њему дуго. Годинама је
чколио и гутао. Сви су му вадиле маст на слам-
чицу. На шљаки је црнчио и копао све што му
певну. Није дизао ватру.

У ћери је био мањи од маковог зрна. Главо-
боља га је преслишавала. Деца су стално ками-
ла, чантрала и звоцала.

Онда се у њему нешто разбуцало и пукло.
Више није могао да кушује и пљови. Из мензе
му је наврло у грло. Халакнуо је, испљунуо сви-
ма све што му је било на чуки и одмаглио у Тун-
гузију.

ДЕЛИРКО

Вабе ме делирко. Већ у рано јутро одгиљам у бирцуз. Не готивим да циркам сам у гајби. Са клапом је пиће слађе.

У бирцузу висим док га не затарабе. Декин-тиран, зајмим лову за планинску росу. Често играм чардаш по тракељарама. Мутав, манцу не мажњавам, само шљоку.

Земљошем се, ушљискам, попијем канализацију. Онда кући књавам до следеће цирке.

ОБАЈАТИО

Кокао сам пуно риба: солитерке, оклопњаче, разгажене лакодајке, лопате, гробарке, млекуље, троцевке, шамшуле, фемке, контрашице, пушикурке, нагузаче, свраке, баштованке, половњаче, једнорупке, саксије, фрижидерке, острагуше, живке, грофице од Бајлон-сквера.

Рибе су чудо док си мачор-првоборац. Свако ново играње тениса и уличарење пали, баца у ватру. Само та фора није без педигреа. Тражи време и лову. А ја сам већ обајатио. Сада ме само бакуте ждракају.

ПОПИО ПАТОС

Кужим да си усро мотку, отперјао у тандарију. Њупа ти је и жедан си. Метиљав, поцрнео, личиш на чамугу. И перје ти је шкарт. Отрцан мунтарац, штроковане пантишке, зинуле гондоле.

Шта је то с тобом? Некад си био лаћо фрајер. Пун шадера, нафатиран. Како си могао тако да калираш и попијеш патос?

УКОКАЋЕ МЕ ЦАЈКА

У були сам. Хтео бих да чувам овце а немам штап. Декинтиран. Тропа. Отперјале шушке. Заврнули ме мангупи на бацању пламена.

Био сам лујка. Нисам пазио. Мало купао зубе брљом па на лабуда. Истапирали ме коцоши. Дигли ми сво зеље. Само што сам убио плату. Одлепрша рођена генга док си реко пиксла.

Немам петљу да отфурам у гајбу. Укокаће ме цајка. Шта ћемо да пасемо следећих месец дана? Морам да зајмим од кинеза и калауза, да туцам жицу за мало суварка.

ЛАДОЛЕЖ

Дигни котву, промувај се, опери прозоре. Јутро је, зготови пању, не цинцулирај. Качи те јебен дан.

Да се бивка мора да се шљака. Кажу да је шљака створила човека. То је виђено.

Кулов је ладолеж и згубидан. Кад не би морао да клопа, купа зубе, проспе лову за гајбу и остало, само би љубио нирвану. Жуљао би зембил, књавао по цео дан, а увече глуварио с пајтосима и журио рибе.

СМЕЈАЛИЦЕ

– Шта си певнуо, одигравам ти, је ли?

– Добро си парче, ко фрулица. То се одмах уђанише. Оборила си ме с ногу чим сам те зракнуо. Контам у себи, ова је права бомба. Морам одмах да стартујем са барењем. Не сме да ми штурне.

– Шта се кеслаш? Нема ништа пишично. Ствар је озбиљна. Шлајмаре ми. Уосталом, кеслај се. Имаш лепе смејалице на фаци.

ОДВОЈИО САМ УТОКУ

Уђанисао сам га опет синоћ како шумовла-
чи око моје Јазбине. Ко је тај тектонац? Шта
хоће?

Зија дуго у моје оквире, а онда се штекује, ис-
пари. Нема га неко време па поново бапне у не-
доба. Сјави ко вампир. Дрежди, ждрака и вреба.

Не знам шта да смувам. Одвојио сам утоку и
чекам.

ГЛУВАЋ

Портабл гајба. Танки зидови. Комшија глуваћ окине радивоја и телку до даске. Зеза ме у зрео мозак. Не могу да живим. Не могу да књавам. Цепа ћирилица до касно у ноћ. Да пошизиш.

Ударао сам лиру комшији да мало стиша доживљај, да олади транцу и телку. Јок. Бело ме ждрака. Тупи да је дефос, мора гласно да пичи.

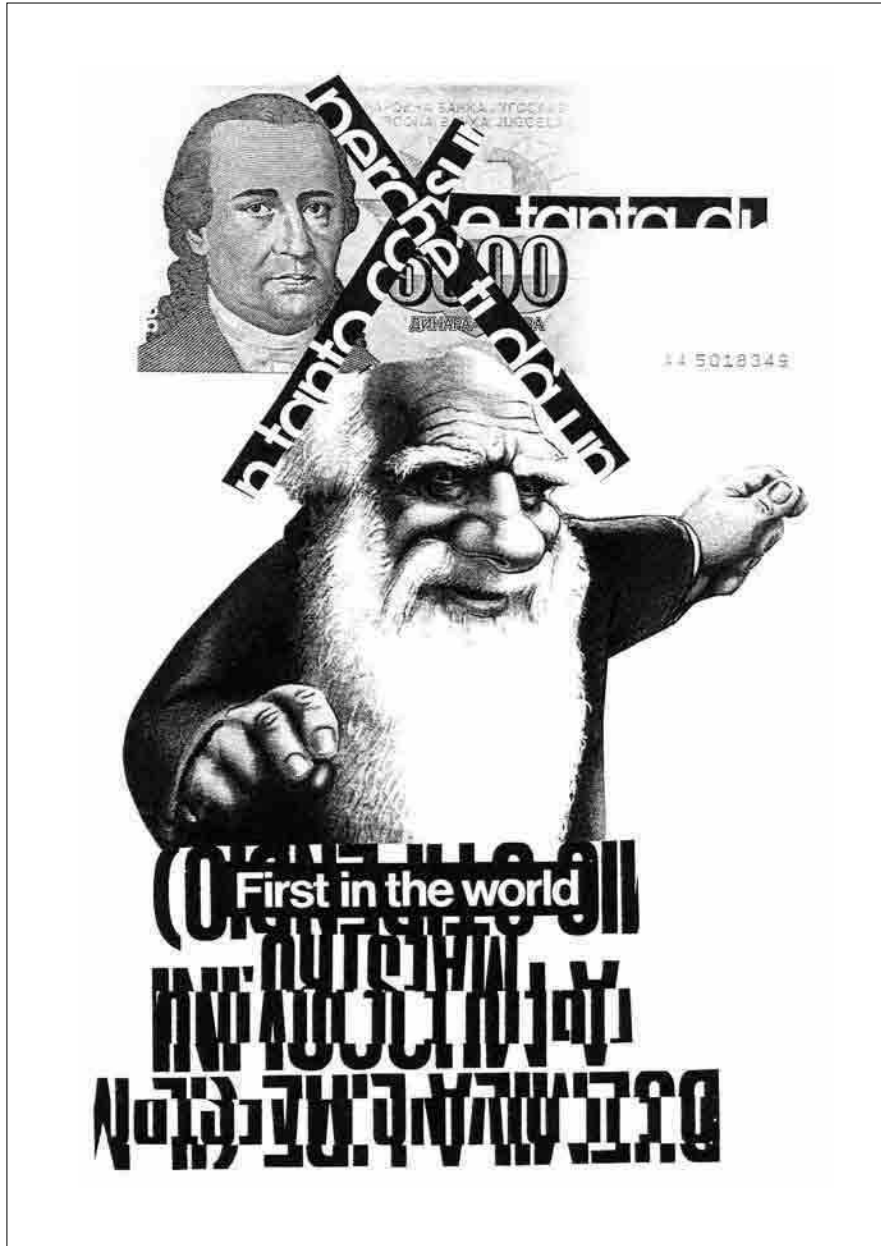
Ако овако настави да цепа, шупираће ме у дилкарницу.

НИСАМ ЈОЈ ОДИГРАВАО

Уђанисао сам је на шљаки. Краката блондина с великим баџачима, масне дрндуље. Права бомба иако је фурала више од четири банке.

Стопирала ми је вијуге одмах чим сам је зракнуо. Заћорио сам се до ушију ко клинац. Нисам жикао шта да мутим. Продавао сам штосове, копао да с њом одвојим жваку, трзао, набацивао се, али није ишло.

Из фазона који нисам могао да прокужим остала је хладна ко шприцер. Нисам јој одигравао.

МЕТИЉАВА ДРЖАВА

Све је тути-фрути. Не можеш више да провалиш ни ко цуга ни ко сија лову. Кад је држава метиљава разне се лопине, шатровци и дизајнери убаштрају. Бапну из својих рупа и јазбина па се фрасираш колико их је. Чаруге, шминкери, леваци, фолери, бацачи магле, све кварнији од кварнијег. Не знаш на кога пре да одвојиш око да те не заврне.

Ето и та приватизација. И то ти је голема мутљавина. У њој су се неке мудроње из власти нагемале гомила прљавог веша и нико да их уштопа, да им удари квекер и стави у ћузу.

ШИМАЈ У ШАНГАЈ!

Среди се мало! Направи паузу! Досад би и овца научила да игра мице с брабоњцима.

Једном си ме минирао, ударио ми кеглу. Платио сам школарину. Шта се тртомудиш? То је шлус! Нећу више о томе да развличим жваку. Испео си фуњара. Ситна пицајзла. Дупљак ти је упалио.

Сад ми бриши с прозора! Шимај у Шангај!

ГРОГИ САМ

Дофурам касно кући. Био сам у другом граду. Пословне жваке. После њих гала манџа, цугањац и продавачице црних љубичица. Оне што се вабе девојке за пословну пратњу. Готивне рибе за напаљене маторце.

Чим сам ушао у бајту приколица ме још са врата пита:

Како је било? У ком си фазону?

Рмбао сам душо, кажем, знаш и сама: давеж-жваке, глуви телефони, радне шеме, обрађивања. Гроги сам. Мало сам књавао. Једва чекам да се пружнем у зембиљ.

ШМОЉА

Јеси ли га ошачовао? Шта конташ? Тај не може да уради ништа готивно. Шмоља, све збрљекне. Дупета се около и петљари. Јака фирма. Баронише и попије блам. Ципов незамислив. Шета гаће а зелен ко пепељуга. Нема вијуге. Не пали му се фитиљ па увек грбав.

Са њим само цепамо цираду.

КАЛИРАО САМ ДИБИДУС

Надрљао сам ко жути. Заврнули ме ортаци у послу. Провозали на рингишпилу.

Био сам келераба. Зелембаћ ко пепељуга. Шљакао, веровао гелиптерима.

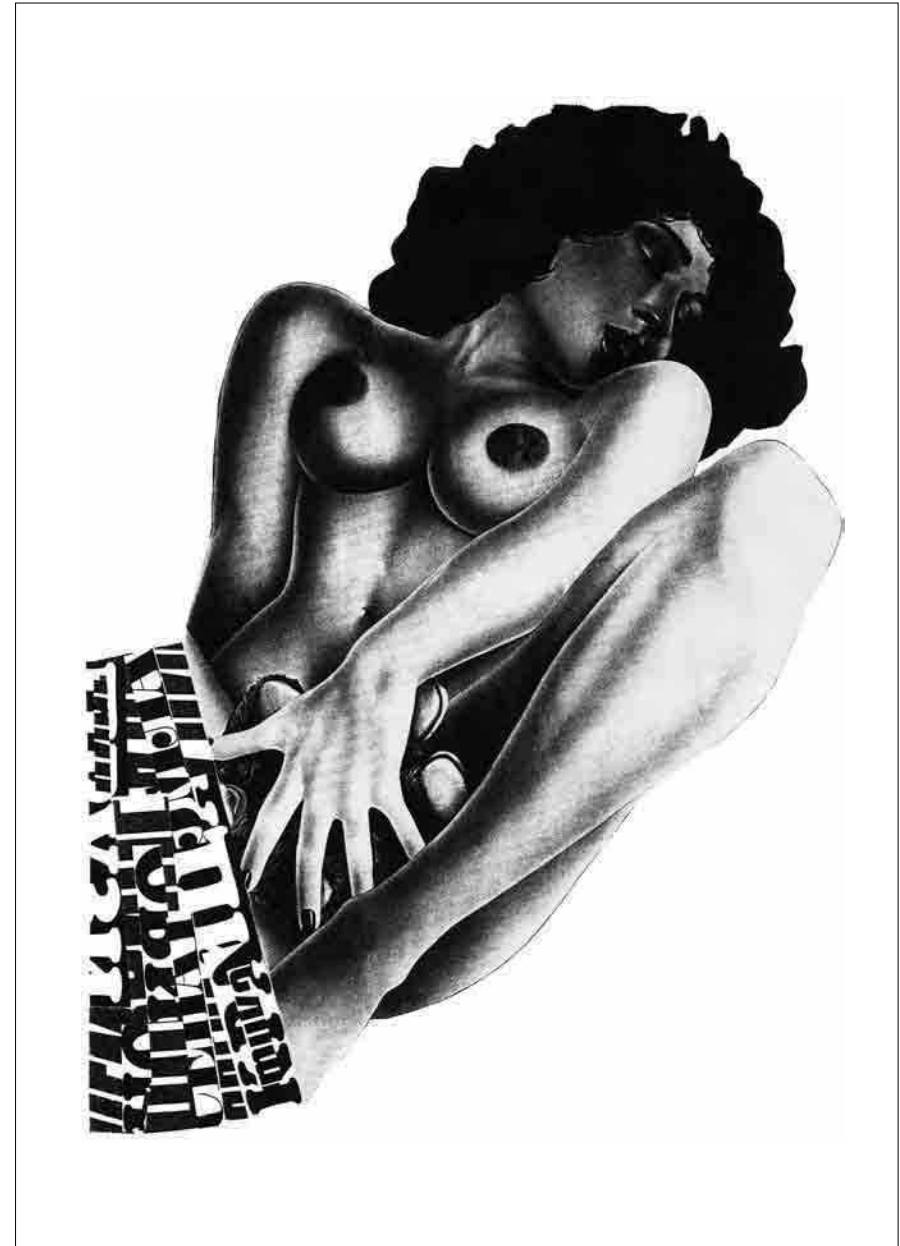
Сунуо сам у сицер. Убаштрали ми тракавицу. Задужио се. Шапирао пуно прљавог веша. Гут је био зеленашки. Касно сам се лупио по ушима.

Калирао сам дибидус. Тракељара отперјала на добош. Утопиће ми и гајбу. Где да зујим? Шта да копам?

МУШМУЛА

Кад је зракнеш све укапираш. Риба и по! От-
ровњача! Права бедевија! А одваја табане ко мач-
ка. Газалице јој високе и витке. Такав намештај
још ниси оцаринио. Па сифони! Љубљанска мле-
карна. Очи ко шест банки, питомо те гледају.

Мушмула – да се затетребиш, вежеш пупак
и поливаш башту.

ГОТИВАН ЗАНАТ

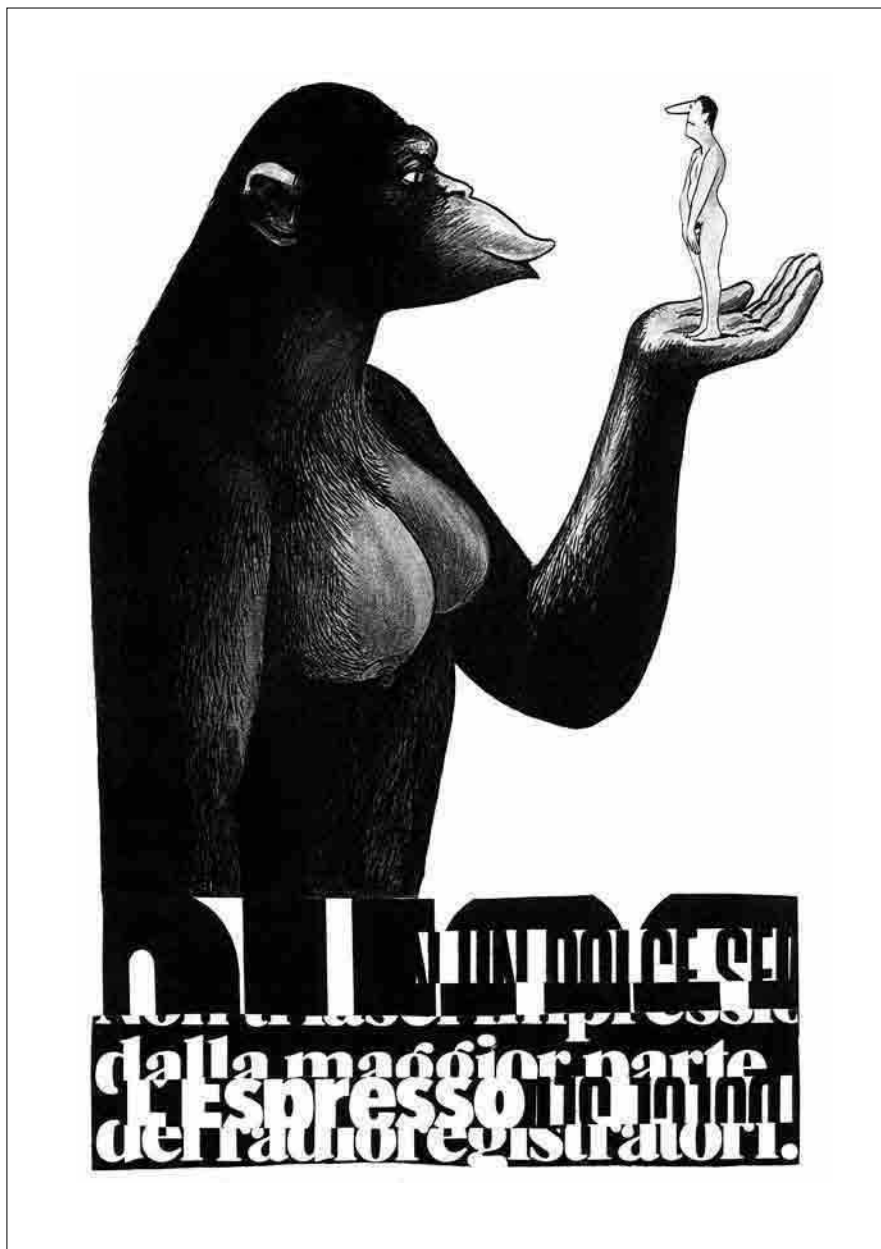
- Докле клацкаш клиндов?
- До Бегиша. Шлепујем се код рођака. Убо ми шљакарац у фирми.
- Шта шљакаш?
- Факман сам за компишке. Радим све на тој машини, а могу и да је зготивим ако се укења.
- Данас сви гаје слона. Без њега више не може да се гиља. Готиван ти је то занат. Сви га гребу. За тебе нема фрке. Не мораш да продајеш кожу. Увек можеш да нагазиш жилку.

ТЕРА МАЈМУНА ДА ПОВРАЋА

Дуго није фурао рибу. Месецима ништа да пошеви. Морао је да тера мајмуна да повраћа.

Стао би пред огледало, почео да заврће певцу шију и шета кожурицу. Готивио је у тикви слику рибе коју ће да креше. Била би то цајка са великом буљином, раскошним бацачима и масном зевалицом.

Дикан би се из цуга запалио и укукурузио. Десанка Шакић би почела брзовозно да гризе. На крају у њему би нешто пукло и мајмун би почео да повраћа.

ГРОЗОМОРНО ЈЕ ТЕСТЕРИСАЛА

Трошан ко њокац догиљао сам с посла. Отворио сам оквир гајбе и уфурао у кухињу. За њупу је била метиљава вечера.

Скинуо сам перје, мунтарац, пантишке, гондоле и прућио се у зембиљ. Све ми је било фаллично од тикве до идаљки.

Приколица поред мене грозоморно је тестерисала. Чвокнуо би је папком у чонту. За тренутак би уштопала али се стругање настављало.

Био сам ко змија у цеви шизнут. Целу ноћ нисам могао да убијем сову.

КИСНЕМО КОД „КОЊА“

Киснемо код „Коња“. Купамо зубе кокишком, клопамо колаче и ћалапрадамо.

Ја у штрокованим пантишкама и у крпи коју нисам скидао две недеље. Џунгла масна и смољава, пољубила ми офингере. Фарови закрвављени од синоћне фртурме.

Она у лаћо перју на туфне и свиленој кожомепки. Испод стола јој дуги, шлагер батаци. Отровни су. Подгуркује ме и пали коленима. Дикан ми се диже.

ПРОМЕНИЛИ БАТЕРИЈЕ

– Ђанишеш ли Мику Мунгоса.

– Ђанишем. Шта обрађујете? Шта сте згогвили?

– Ништа. Сад се луфтеришемо. Одлучили смо да променимо батерије после чабра са оном паљвином.

– Да вас нису муркани провалили?

– Нису. Притисли су нас мало али нико није пропевао. Сад смо утањили јер нас снимају. Стално одвајају око на нас. У кокошарнику код Мунгоса убијамо време. Пикамо кове, гурамо дрвца и лепимо жваку. Дофурај и ти.

САН И ЈАВА

Књавајући уђанисао је себе у Хаји на галаманци, упицањеног, са ко змај рибом и пајташима.

Клопало се и ћирисало, цимала се најбоља пљуга и марица, наздрављало. Мењала се жвака о великим мућкама. У свакој жваки било је зелениша за целу општину.

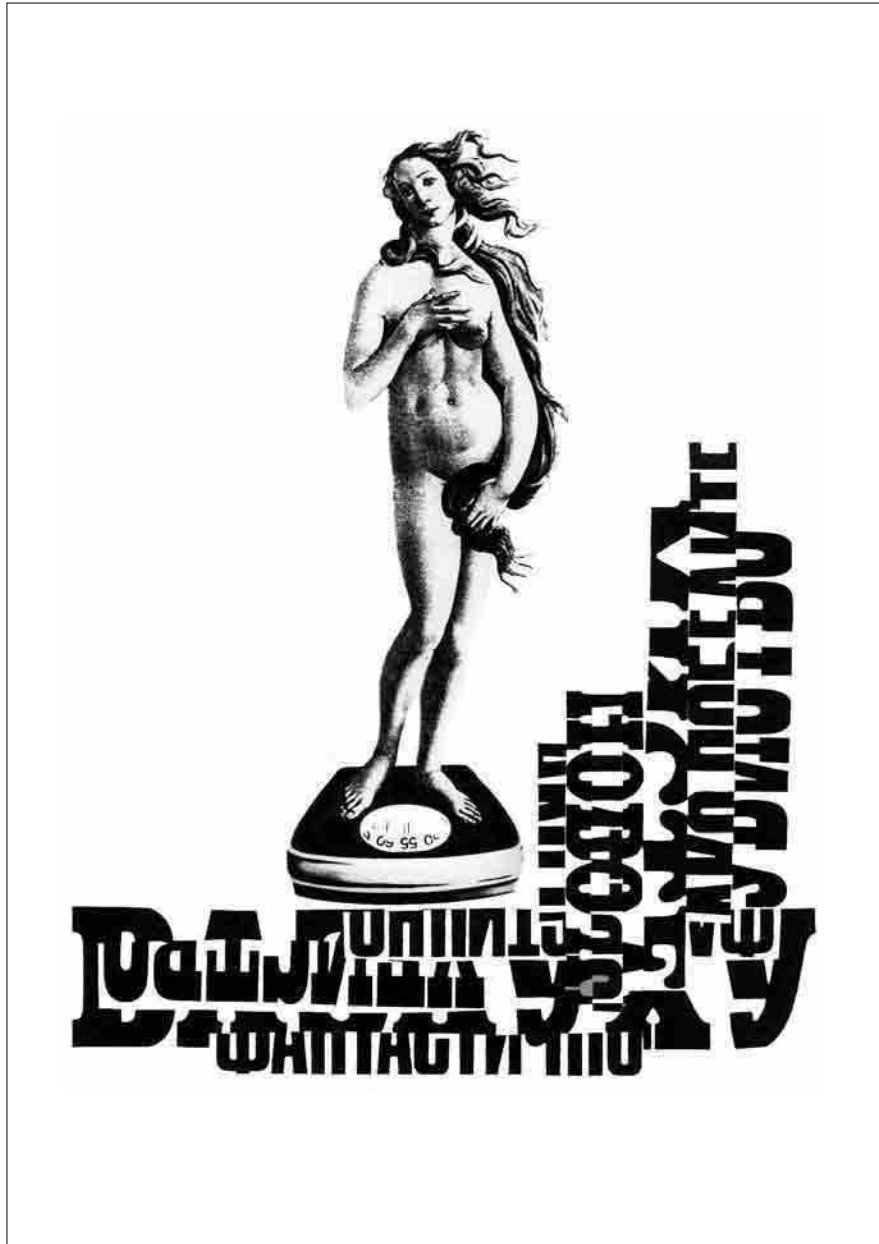
Пробудио се у леденој, укандисаној рупи, фаличан и мутав. Набацио је своје дроњаво перје, ждракнуо у разбуцани оквир и почео да иживљава ћелу како и где да фркне прљав веш за клопу и пут на Месец.

ЧИМ УЖДРАКА СУКЊУ

У жмигавцима му шњајд, а у тиквари се мотају слике разних рибона: кокаре, сове, топовњаче, редаљке, дупетаре, солитерке, пиколине, камењарке, шамшуле, узвијојле. Сваку би пошевио. Трљао жлезду и дању и ноћу.

У глави му стално слатки пишкавац. Чим уждрака сукњу нешто га топло штредне у мензи и јајима и певац скаче. Мора да фурне руку у бунар да би га охладио.

У Кнез Мишовој, кад напари фарове и кад му отекну коћавци, табана у први кењарник и пегла лазу.

ТЕТКА ИЗ ЦРВЕНКЕ

Нагазио сам је на журки код ортака. Кужим готивна памфла: дуге газалице, велики амортизери, сија позадина. Баш путер клинка. Прсте да олижеш.

Нисам вадичеп, није мој фазон да чистим двоцевке, ал за ову ми шануше да је, можда, запенцетирана риба.

Набацих се. Оверих семестар. Почесмо да фурамо. Имали смо две три партије шекспира. Знаш већ оно: одвајање жваке, њушкање, цмакање, шамарање крајника. Таман кад сам се спремао да јој уфуљам мачора у рупу, стиже јој тетка из Црвенке.

ВАЗДУХ

Загушљиво је и мрачно у соварнику. Базд папака фибован с воњем багателних пљуга и бајатих андрмоља.

Био је будан. Јебено се зентовао ко солер у забрављеном кокошињцу.

У чабру је. Провозали су га гелиптери. Исфоллирала за неки шкарт. Уваљали му дивљаке.

Није раскужњавао шта да мути. Дигао је котву и кренуо да отвори оквир. Нешто је зарибало. Цимнуо је живцирано ручку и одбаштао. Свеж ваздух је уфурао у укандисану рупу и промувао му вијуге.

МРЗ

Имам дугачак фитиљ. Тек сад сам укапирао да је узалудно тупити и барити Пацова да охладикапислу.

Гадно су га средили. Увоштали су га, истерали му душу на флауту, спичили кости и фрњокалицу као беба звечку.

Он сада конта само како да им удари дуплу кеглу, да им збибери истом мером.

Набацио је чакију и утоку и чека своју фору. Ништа у томе не може да га уштопа.

ДИГНЕМ СИДРО

Празник је. Добро сам књавао. Истуширам се, набацим перје. Смажем мртву природу са це-деом и уокам рогоњу.

Не готивим празнике. Раја закрчи главњак. Сви крену на прозивку. Не можеш да прозујиш Теразијама и Кнез Мишовом. Гужвањац, фрка, шизилиште. Поготово ако је леп дан.

Дигнем сидро низ Страхињића Бана. У њој кафић до кафића. Млад свет, дупедавци, првоборци, згодне рибе.

Дофурам на Калиш поред зоо врта. Онда сиђем на реке да прочистим шкрге.

ШЛАГЕР ЛАФ

Не капирам зашто је тај фрајер уокан. Заиста не копчам. Био је то готиван мачор, прави пајташ. Свако то може да вам испљуне. Гајио је шем и клапу. Сви су га бреновали, скидали му кров. Недостајаће куловима са Мазгарника. Они су у њему шмековали шлагер лафа.

ДРУГИ ФРАЈЕР

Када га је нагазила био је у офсајду. Тек што је исфурао из месаре. Кракат, метиљав туберан. Пљугао је помало и хаки.

Фалична фаца, дрхтаве коске, сузни жмигавци.

Ипак, заћорила се. Везали су пупак. Неговала га је и он је готивно извадио своје туберанске флеке.

Лаћо је клопао. Завртео дупетом, набацио чворове. Убо је неку шљаку и почео да риља.

Могу да ти испљунем, ћале да ти се обеси, ако пуштам буве, постао је сасвим други фрајер.

ЧУПАВА ВАЉУГА

С муком је одвојила око на мене. У зракалицама сам јој ућанисао грч. Чинило се као да ме први пут кужира.

Онда је одмахнула главом. Није хтела то никако да прогута. Све јој је изгледало облачно и мутно. Оно што сам малопре испљунуо за њу је било збрљекнуто и неготовно. Није могла да укапира, нити да свари филовану жваку. Та чупава ваљуга могла је дибидус да је закопа.

ВРТИРУПА

Само да си га ждракнуо. Већег тетануса од њега нема. Муватор, вртирупа у свакој шљаки. Невиђени шпицлов. Копча све финте. Живи на гурку. И у чабру плива.

Бунар му увек пун ловуџе. Свако вече друга друсла. Кокаре му се кешају о шију. Нема зиме за њега.

Чонта му ради ко хитри трен. Како год да га фурнеш, дочека се на папке.

Змајевит фрајер.

БУНАРИЛА СУ МЕ ДВА ТИПА

Био сам на поподневној дремки кад ме Сања ремну.

- Мико!
- Који ти је ђаво!
- Бунарила су те нека два типа.
- Како су изгледали?
- Били су у кожњацима, с фацом ко бајата риба. Нису ми одигравали.
- Шта су грабуљали?
- Питали су да ли си у гајби.
- Шта си им испљунула?
- Да си још јутрос одмаглио и да не знам кад ћеш да дофураш.

ГРУПЊАК

Све је почело пићем. Моју цимерку ногирао је фрајер. Одвојила је да цуга вотку за вотком. Ушлепали смо се ја и мој дечко. Нисмо изгиљали на штрафту. Поштено смо се увоштили.

Из дебеле књаве ремнула сам се у зору. Суседни зембиљ се ланцао и шкрипао. Мој дечко и цимерка туцали су се све у шеснаест. Ждракајући их и ја сам се жестоко напалила. Дигла сам сидро и прифурала им се. Био је то наш први групњак.

КАД ГА ЋАПИМ

Брисао је уз Булевар, хватао тутањ, колико га папци носе. Нисам шпурио да је такав мунгос. Ни кврка не би био толико готиван. Кулов с једном спиченом ходалицом. Али зорт чини чуда. Раскужњавао је он да ћу га, ако га укебам, поломити.

Одавно сам имао пик на њега. Већ ме је два пута дебело заврнуо, ударио ми кеглу. То више није смело да се пасира. Чамио сам овакву фору. Грабуљао свуда, али се он вешто штековао.

Сад не могу да извисим. Кад га ћапим оладићу бога у њему.

ШТА ТИ ФАЛИ?

Зашто се кмезиш и тутумрцаш? Што стално дркунеш у кукњавелу? Шта ти фали?

Фураш шлагер шљаку. Очешао си гајбу од државе. Приколица вари тебе и твоје дегенлуке. Немаш ваљуга с мајмунима, лаћано им зуји образовка.

Други немају ни за клопу, ни за плуву а ти и сокоћило ложиш. Средња жалост од прдала али врши поса.

Шта ти се још ћефне? Зашто се ватрираш, живчано цакаш, мељеш кварне глаголе? Све готивиш.

ЖИВИМ

Не одвајам ником више рачуне, ни за оно што испљунем, ни за оно што шљакам. Све сам копао сам, својим коскама. Ником ништа не дугујем. Нико ме не фирује за лову, а код мене многи готиве свој гут. Не давим их. Кад се окрпе, цалнуће.

Црнчио сам и штековао целог живота и сада нисам у чабру, свирам дебелу жицу. Контао сам кад офрчим, кад положим за мамута да имам рођену генгу, да живим лаћано и масно. И живим.

НИМФОС

Кулирали су једно време у сексу. Она је умела готивно да се филцује. Разне туџачке шеме. Сјајно му је дудлала.

А онда га је све то сморило. Почео је да шиба мацу. Није се више палио на њу. Мишко му више није јахао скакавца чим је ждракне.

Откад му се уфурала у гајбу није дизала котву из шлофињака. Ништа није шљакала, стално у хоризонтали. Укапирао је да је нимфос, недокарана ломикурка. То га је и разладило. Стиснуо је петљу и ударио јој ногу.

ЛЕПО ПЕРЈЕ

– Извини што сијам закашњење. Нешто се укењало у сокоћалу. Једва сам га одмрзнуо.

Цокне је у образ:

– Баш си фацолика. Риба и по. Ударила си гланц. Имаш лепо перје.

– Па драго ми је да ти се свиђа. Базарила сам пре неки дан у Кнез Мишовој у једној тракељари на распродаји. Чим сам је зракнула у излогу, примила сам се.

– Фамозно ти стоји. Ко измишљена. У њој си узвијојла, права бомба.

ЦОЛОВАНИ ГУТ

То је готиван голуб. Фурао је јебен живот од образовке до факса. Жилавио тешке шљакарце: товариш на стацину, шинтер у мардељском басу. Рибао је и оквире великих сандучара у Бегишу.

Онда је набартао на сталну жилку. Била је то нека гњаважа са тракељаром. Није гиљало баш лаћано. Морао је много да шљака и да се задужује.

Сијао сам тада с гажом и био таличан што могу да му одвојим шушке.

Истркељао се из чабра и цоловао свој гут.

ВАТАРАЦ

Табанао је са неке журке помало наквашен. На бас штајги нагази на рибу коју је раније ђанисао. Више пута јој је лепио тапете, али није упалило.

Сад је други падеж. Риба га је слатко ждракнула, набацила анђеоски кез и певнула:

– Гајба ми је далеко, на Канари хилу, можеш ли да клацкаш са мном?

Из цуга је стао на црту. У акустичном басу зицнули су на задње дупетроне и одмах кренули у ватарац.

ИЗА ШМОЉЕ УВЕК НЕКО СРАЊЕ

Дркуни се и жабачи ко да је Тајсон, а овамо разбацан ко три банке у два цепа.

Шантави му ногари, велика буљина, пилеће груди, а тиквара ко насађена бубамара. Ко га зготови таквог. Само пије блам.

Ни вијуге му нису лаћаније. Зракни га мало несврстано. Билмез смотан ко сајла. Стално се гафира. Ништа да смува како ваља. Иза шмоље увек неко срање. Да прднеш у чабар и оладиш папке од упишавања.

НЕ ГАМБА ВИШЕ ОВАКО

Преломио сам. Променићу плочу. Не гамба више овако. Постало је безвезно. По цео дан опаљујем глумку. Све ми иде на ганглије. Откачићу приколицу. Доста ми је свега. Не готивим да поливам башту. Упарложио сам се.

Третирам авишке. Штурнућу негде. Велики је свет. Можда сам офрчио, али још увек ђаним нове ваљуге, нове паљевине и фрке.

ОД ШЉАКАРЦА НИШТА

Са њим не можеш ништа лаћано да одвојиш. Невићен кењац. Фолиња, пимплује, тупи мотку цео дан, а не копа.

Од његовог верглања, дупетања и мрнцања да ти рикне рибизла. Само дроби, тркељише, чешља језик и продаје буве. Не можеш да га уштопаш. Ко кварна вршалица.

На крају од шљакарца ништа.

МАЦАНИ СУ ЗУЈАЛИ ОКО ЊЕ

Била је главна фора на тој ћаги. Шлагер риба, укожирана у фешн перје, пчелица.

Мацани су зујали око ње. Довољно је било да их зракне својим крупним фаровима и кефало би им се уштопало. Шмековала се са свима. Оне који би стисли петљу и прифурали јој се, зашамудила би својим смејалицама и жваком.

БИО ЈЕ УКАРГОЊЕН

Дреждао је пред том гајбом као зашамуђен. Дисао фирнајз. Стискавац му се умувао у кости.

Лезива тишноћа. Није могао ни чонту да одврне.

Раскужњавао је да иза тог оквира чучи нешто. Нешто грозоморно и крволочно кљинчило је тамо и чекало га.

Био је укаргоњен. Вијуге су му се од вуне уштопале. Идаљке одфикариле. Није жикао шта да мути. У гураћу га је пекао зортирани крик.

ФУРАМ ИЗ БЕГИША

Киснем у трескавцу. Фурам на југ. Јужна пруга, нема друга.

Морам мало да се пролуфтирам од Бегиша. Урока ме савамалски смрад. Пацови само што ти не поклопају прислушкиваче. А тек мрака! Нико те не шљиви. Свако ждрака свој давеж. Ни да те сними. Можеш да скапаш ко џукела а да те не ошацују.

Велики мардељи збошкани су у праве душегупке.

СИКТЕРИСАО САМ ГА У МАЈЧИНУ

Било ми је доста свега. Цео век животињарим. Касно ноћу нарољам се до даске, озверим и направим пичвајз у гајби. Одлепио сам начисто. Све ми је ишло на цигерицу. Испеглам главобољу. Мајмуни се расплачу. Тарапана пробуди комшију из суседне гајбе.

Зазврндао ми је на вратима онако бунован у пицама и безвезно таласао и мрнцао. Чак ми је претио муријом.

Нисам хтео да одвајам уво за његове бангаве жваке. Дошло ми је да га оплајвазим, али сам се уштопао. Сиктерисао сам га у мајчину и залупио му врата пред њушком.

ЦОЛОВАНА ЈЕБАДА

Бата Килер седео је у свом новом бемвејцу и полако фортао ка Топчидер хилу. Просипао је ноте једне скењуше из Цециног репертоара. Поред њега, на сицу, лежале су зготовљене: фантомка и дуга деветка с тампоном.

Упалио му кец. Убо је добро цоловану јебаду. Пола лове од те шеме већ му је било у бунару. Другу половину добиће кад типа код кога клацка пресели у читуљу.

ЛАПОНАЦ

Офрчио ми ортак. Положио испит за мамута. Не знам шта да мутим. Жилка га више не занима. И на сукње не одваја око. Само би да гура дрвца, игра мице и пика кове с пензосима.

Каже профурало му време. Испуцао се. Калирао.

Почео и да лапи. Певнеш му нешто важно о жилки а њему испари из чонте. И радари му трокирали. Слабо одваја уво. Прави гонич ирваса. Лапонац до зла бога. Још мало па два метра испод креча.

ОШАМАРЕНА ПО МОЗГУ

Двојица муркана седе за компишком и оверавају полицијску картотеку. На екрану се нацрта фотка неке буђаве бакуле са искеженом фацом.

– Раскужњаваш ли ко је ово? – просу старији муркан.

– Не – аблендова млађи.

– Пре пет година укокала је мужа и двоје деце на спавању. Искасапила их кухињском чакијом. Сама је окренула жицу и вабнула полицију. Кад смо дофурали, цела гајба пливала је у крви.

Нису је уфасовали. Месари ископаше да је ошамарена по мозгу. Још је у дилкарници.

ТЕЛКА И КЊАВАЊЕ

Питаш ме кад фурнем на књавање? Чек мало да излистам књигу.

Са приколицом добијем ишијас трепавица ждракајући телку до поноћи. Раскужњаваш: говоранције и друге буве, филмчуге, серије. Цајка не пропушта шпанске лимунаде. Кибнем и ја по коју да уококам време. И на шаре одвојим око, ал их не густирам. Књиге не тркељишем. Што да кварим фарове.

Кад све то прозуји, прућим се у шлофињак. У вечна ловишта не идем одмах. Цео дан ми се у чонти претумбава. Кврцнули ми живци.

ШАТРО ПРИЧЕ МИРОЉУБА ТОДОРОВИЋА

Песник Мирољуб Тодоровић, познат нашој књижевној јавности као творац песничког и уметничког правца сигнализма, распрострањеног не само на културном простору некадашње Југославије, односно држава које га данас покривају, већ и на веома широком простору светске уметности, последњих година почео је да објављује и прозне текстове специфичне садржине и књижевног значења. У нашим књижевним часописима и новинама објавио је неколико циклуса својих „шатро прича“, како он назива своје прозне цртице, а у издању „Филипа Вишњића“ 2005. године и своју прву збирку прозних текстова те врсте. Спој песничких исказа, који се најчешће у елиптичном облику појављивао у његовим сигналистичким песмама, и визуелних и графичких илустрација које су га пратиле, пренет је у његовим кратким причама на план наративног израза и ту је добио много непосреднији и препознатљивији књижевни облик и значење него што их је имао у поезији. Тодоровићев песнички исказ, препун духовитости, хумора, гротеске, имагинативности, алогичких вербалних и синтаксичких спојева, у наративном изразу је знатно променио своју семантичку усмереност и своју визуелну функцију, тако да више није само духовита вербална и визуелно-графичка игра једног песника спремног на изазове различитих врста,

већ прави резултат ауторове типично наративне имагинације. Језик је, међутим, и даље основно средство Тодоровићевих духовитих и хумором обојених прозних записа о специфичном начину живота, понашања, мишљења и изражавања младих људи на улицама Београда и у његовим издвојеним културним и социјалним групама. Филозофија релативизовања свих признатих друштвених, моралних, културних и других животних вредности, као једна од битних карактеристика измењеног начина мишљења и понашања данашњих младих људи у граду, у Тодоровићевим кратким причама прерасла је у праву литерарну бурлеску, у којој је све могућно, допуштено и природно, иако је у свом правом и стандардном значењу најчешће управо супротно од тога. Тодоровић најјаче књижевне ефекте остварује на плану лексичких иновација, морфолошких промена речи и њиховог постепеног уланчавања у смислене наративне низове који се на крају књиге указују не као афирмација или као критичка и моралистичка осуда одређеног начина мишљења и изражавања већ пре свега као њихова духовита и хумором обојена књижевна илустрација и слика, чије се објективно егзистенцијално значење формира у читаоцу зависно од степена његовог духовног профила. Тодоровићеве кратке шатро приче, које представљају право и провокативно освежење у нашој данашњој прози, сигурно ће наићи на одговарајуће интересовање оних младих читалаца у градским срединама који су увек спремни на изазове, на игру и на слободу у језику и у књижевном тексту.

М. Недић

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ

Мирољуб Тодоровић рођен је 1940. године у Скопљу. Осмогодишњу школу учио је у местима око Велике Мораве, гимназију у Нишу, дипломирао је на Правном факултету у Београду. Оснивач је и теоретичар сигнализма, српског (југословенског) неоавангардног стваралачког покрета и уредник Интернационалне ревије *Сигнал*.

Објављене књиге поезије: *Планетија* (1965), *Сигнал* (1970), *Kyberno* (1970), *Пушовање у Звездалију* (1971), *Свиња је одличан њливач* (1971), *Спешенишпие* (1971), *Поклон-џакеџи* (1972), *Наравно млеко џламен џчела* (1972), *Тридесетџи сигнализџичких џесама* (1973), *Гејак гланца гуљарке* (1974), *Телезур за џракање* (1977), *Инсекџи на слеџоочници* (1978), *Алгол* (1980), *Техџит* (1981), *Чорба од мозга* (1982), *Гејак гланца гуљарке* (друго, проширено издање, 1983), *Chinese Erotism* (1983), *Nokajт* (1984), *Дан на девичњаку* (1985), *Зађуџим јеџа језик јеџгро* (1986), *Поново узјахујем Росинаниџа* (избор из поезије, 1987), *Белоушџика џоџије киџници* (1988), *Soupe de cerveau dans l' Europe de l' Est* (1988), *Видов дан* (1989), *Радосно рже Рзав* (1990), *Трн му црвен и црн* (1991), *Амбасадорска киџла* (1991), *Сремски џеваџи* (1991), *Диџем. Говорим* (1992), *Румен гушџиџер кишу џреџрчава* (1994), *Сџирџиџиз* (1994), *Девичанска Визаниџија* (1994), *Гласна гаџалинка* (1994), *Исџљувак олује* (1995), *У цара Тројана коџје уши* (1995), *Планетија* (заједно са поемом *Пушовање у Звездалију*, друго, проширено издање, 1995), *Смрџибуба* (1997), *Звездана мисџирија* (1998), *Елекџична сџолицџа* (1998), *Реџеџиџи*

за заглављење *јетре* (1999), *Азурни сан* (2000), *Пуцањ у говно* (2001), *Гори говор* (2002), *Фонетичи и друге песме* (2005), *Плави вештар* (2006), *Паралелни светови* (2006).

Књиге прозе: *Тек што сам оиворила поштицу* (еписто-ларни роман, 2000), *Дошетао ми у уво* (шатро приче, 2005), *Дневник* 1982. (2006), *Прозор* (снови, 2006).

Књиге есеја и полемике: *Signalism* (1973), *Сигнализам* (1979), *Штој за шуминдере – ко им штојрика црева* (1984), *Певци са Бајлон-сквера и моја фрка са њима* (1986), *Дневник авангарде* (1990), *Ослобођени језик* (1992), *Игра и имагинација* (1993), *Хаос и Космос* (1994), *Ка извору ствари* (1995), *Планетарна култура* (1995), *Жеђ грама-тологије* (1996), *Signalism Yugoslav creative movement* (1998), *Miscellanea* (2000), *Поетика сигнализма* (2003), *Токови неоавангарде* (2004).

Књиге за децу: *Миш у обданишту* (2001), *Блесомер* (2003).

Антологије: *Сигналистичка поезија* (1971), *Конкретна, визуелна и сигналистичка поезија* (1975), *Mail Art – Mail Poetry* (1980).

Bookworks: *Фортиран* (1972), *Approaches* (1973), *Signal-Art* (1980), *Златибор* (1990), *Шумски мед* (1992).

Поезија, есеји и интермедијални радови Мирољуба Годоровића објављивани су на више језика у антологијама, зборницима, каталозима, листовима и часописима: Италије, Мађарске, Аустрије, Немачке, Француске, Шпаније, Португала, Швајцарске, Чешке, Пољске, Литваније, Шведске, Русије, Финске, Исланда, Велике Британије, Данске, Холандије, Белгије, САД, Канаде, Мексика, Уругваја, Бразила, Нове Каледоније, Јужне Кореје, Јапана и Аустралије.

Овај аутор имао је дванаест самосталних изложби, а излагао је на преко шест стотина колективних међународних изложби цртежа, колажа, визуелне поезије, мејл-арта и концептуалне уметности.

САДРЖАЈ

Препорођен	5
Пуца ми штикла	6
Њокац	7
Тастер	8
Једва га месари закрпили	10
Одлепрша дан	11
Голуб	12
Можеш да овериш	14
Оладио папке	15
Стерео ципелишке	16
Да густирамо	17
Кајмак клинка	19
Офркести се већ једном	20
Нешто је сањао	21
Грабуљам цео дан	23
Укопаће те до крајника	24
Левак	26
Чабар	27
Шуткарта	29
Неверна штрудла	30
Није у офсајду	31
Компишка	32
Њупа	34
Одмаглио у Тунгузију	35

Делирко	36
Обајатио	37
Попио патос	38
Укокаће ме цајка	39
Ладолеж	40
Смејалице	41
Одвојио сам утоку	43
Глуваћ	44
Нисам јој одигравао	45
Метиљава држава	47
Шимај у Шангај!	48
Гроги сам	49
Шмоља	50
Калирао сам дибидус	51
Мушмула	52
Готиван занат	54
Тера мајмуна да повраћа	55
Грозоморно је тестерисала	57
Киснемо код „Коња“	58
Променили батерије	59
Сан и јава	60
Чим уждрака сукњу	61
Тетка из Црвенке	63
Ваздух	64
Мрз	65
Дигнем сидро	66
Шлагер лаф	67
Други фрајер	68
Чупава ваљуга	69
Вртирупа	70
Бунарила су ме два типа	72
Групњак	73

Кад га ћапим	75
Шта ти фали?	76
Живим	77
Нимфос	79
Лепо перје	80
Цоловани гут	81
Ватарац	82
Иза шмоље увек неко срање	83
Не гамба више овако	84
Од шљакарца ништа	85
Мацани су зујали око ње	86
Био је укаргоњен	87
Фурам из Бегиша	88
Сиктерисао сам га у мајчину	90
Цолована јебада	91
Лапонац	92
Ошамарена по мозгу	93
Телка и књавање	94
<i>М. Недић: Шатро приче Мирољуба Тодоровића ...</i>	<i>95</i>
<i>Белешка о њисцу</i>	<i>97</i>

Мирољуб Тодоровић
ШАТРО ПРИЧЕ

Издавач
СРПСКА КЊИЖЕВНА ЗАДРУГА
Београд, Краља Милана 19

За издавача
Нина Новићевић

Главни уредник
Марко Недић

Технички уредник
Ђуро Црномарковић

Колажи
Мирољуб Тодоровић

Корице
Милан Црномарковић

Тираж
1000 примерака

Штампа
ПЕКОГРАФ
Земун, Војни пут 258д

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-36

821.163.41.09-36 Тодоровић М.

ТОДОРОВИЋ, Миролуб

Шатро приче / Миролуб Тодоровић ; [колажи Миролуб Тодоровић]. – Београд : Српска књижевна задруга, 2007 (Земун : Пекограф). – 103 стр. : цртежи ; 17 см. – (Мала библиотека Српске књижевне задруге)

Тираж 1.000. – Стр. 95–96: Шатро приче Миролуба Тодоровића / М. [Марко] Недић. – Белешка о писцу: стр. 97–98.

ISBN 978-86-379-0966-8

а) Тодоровић, Миролуб (1940–) – „Шатро приче“
COBISS.SR-ID 140258060